

— Ναί, και ηλεκτροφωτισμό ! και κινητούς μπάγκους... ηλεκτρικά ξυπνητήρια... άνεμιστήρες... Τὰ πιδ μοντέρνα μηχανήματα... Τοῦτοι οἱ ἀναπνευστικοὶ σωλήνες εἶναι τοῦ τελευταίου συστήματος.

Σηκώθηκε και γύρισε τὸ κουμπί. Τρεῖς μεγάλοι λαμπτήρες σφυρίξανε, ἀπλώνοντας γύρω ἓνα κατά λευκο φῶς.

Τὰ εἰκοσι κουφάρια σὰ νὰ ζωντανέψανε. Σιωπηλά και ξαγριωμένα μούτρα. Μερικοὶ πεθαμένει σὰ νὰ θέλανε νὰ μιλήσουνε.

— Ἐχουμε και ἓνα μηχανήμα μὲ ὀξυγόνο γιὰ ὅσους δηλητηριάζονται ἀπὸ γκάξι. Καὶ μιὰ μικρὴ σάλα «ἀναμονῆς» γιὰ τοὺς σπιτικούς τους. Δίπλα κάθουμαι ἐγώ !

— Κάθεστε ἔσεις !... Μὰ ἐδῶ ὅλα εἶναι τέλεια !... εἶπε μηχανικά ὁ δικηγόρος, ποὺ τὸν τυραννοῦσαν λογιῆς λογιῆς σκέψεις.

— Τί γίνεται τοῦτος ὁ λαός ; Γιατί τονὲ χαντακῶνουν ἔτσι ; Αὐτόνε τὸν ὑπομονετικό, τὸ δραστήριο, τὸ γερό, τὸν αἰσθηματικό, τὸν ταχικό λαό, ποὺ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ, σηκώνει ὅλα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου, ποὺ πεθαίνει χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ, στὸ Μέτωπο και στὴν πόλη !... Αὐτόνε τὸν ὑπομονετικό λαό ποὺ τοῦ χαλάσανε, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς βαγαπόντικου συστήματος, τὴ σκέψη του και τὸν καταντήσανε ἀνίκανο νὰ κάνει και τὴν παραμικρότερη διαμαρτυρία... Μὰ ἂν καμὶ φορὰ τὰποφασίσει νὰ διαμαρτυρηθεῖ θάναί ἢ διαμαρτυρία του ὑπομονετική, αἰσθηματική και φοβερά ταχική, φοβερά ἄγρια... ἂν οἱ ἀφεντάδες του δὲν προτιμήσουνε νὰν τὸ κόψουνε λάσπη στὴν κατάλληλη και θεόσταλτη στιγμή...

Ὁ νεκροσκόπος εἶπε, ἔτσι, δίχως νὰν τονὲ ρωτήσει κανεὶς :

— Καταγίνομαι μὲ τὴ στατιστική γιὰ νὰ βρῶ ἀπὸ ποιὲς ἀφορμὲς αὐτοχτονοῦν οἱ Βερολινέζοι. Τώρα ἔχω τρεῖς χρεμασμένους, δυὸ φαρμακωμένους, ἑπτὰ ποὺ αὐτοχτονήσανε μὲ γκάξι, τρεῖς ποὺ πέσανε ἀπὸ τὸ παράθυρο, και ἓναν ποὺ σκοτώθηκε μὲ τὸ ὅπλο του—αὐτὸς εἶτανε στρατιώτης ποὺ εἶχ' ἐρθεῖ μὲ ἄδεια. Ἐκεῖ εἶναι !... Οἱ μπάγκοι δὲν τοὺς χωρᾶνε πιά ὅλους... Οἱ περισσότεροι αὐτοχτονοῦνε μὲ γκάξι... Ποιὸς ξαίρει γιατί αὐτοχτόνησε ὁ στρατιώτης. Ἴσως δὲ βρήκε, σὰ γύρισε ἀπὸ τὸ Μέτωπο, τὴ γυναῖκα του πιστή... Ἡ βαρέθηκε νὰ ξαναγυρίσει στὸ Μέτωπο, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλούς... Ὁ ἄντρας αὐτοχτονεῖ γιὰ τὴ γυναῖκα του. Καὶ οἱ γυναῖκες γιατί σκοτωθήκανε οἱ ἄντρες τους.

Ἐδεῖξε στὸ δικηγόρο τὸ κορίτσι ποὺ κοιτότανε πλάι στὸ φιλόσοφο :

— Αὐτὴ ἢ κοπέλλα ἐργαζότανε σὲ κάπιο κατάστημα κ' ἔχασε τὸν ἀρραβωνιαστικό της στὸν πόλεμο.

— Μοῦ τὸ εἶπατε πρίν, εἶπε ὁ δικηγόρος και ξανάπσε σὲ μελαχολικὲς σκέψεις.

— Τώρα κοιτάται ὁ φιλόσοφος δίπλα στὴν ἐργά-

τιστα. Τὸ παιδί ἐκεῖνο κοντὰ στὴ γριά κυρία. Ὁ πνιγμένος κοντὰ στὸ φαρμακωμένο. Καὶ οἱ περισσότεροι αὐτοχτονοῦνε μὲ γκάξι. Στὸ Μέτωπο κοιτόνται ἑκατομμύρια κουφάρια. Μολαταῦτα στὸ Βερολίνο ζοῦνε, γιορτάζουνε νίκες, κερδίζουνε παράδες. Τὰ τράμ πηγαινοέρχονται. Τὰ θέατρα δουλεύουν. Καὶ ὅλοι εἶναι περήφανοι γ' αὐτὰ τὰ μασκαράλῃκια. Πολιτισμός !... Δὲ μοῦ λέτε, ἀκούστε τίποτα γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ διαδήλωση τῆς Εἰρήνης ;

Ὁ νεκροσκόπος δὲν ἀπάντησε γιατί σκούπιζε τὰ νερά ποὺ στάζανε ἀπὸ τὸ πτώμα στὶς ἄσπρες πλάκες τῆς σάλας.

Ξαφνικά κόπηκε στὴν ψυχὴ τοῦ δικηγόρου ἡ τελευταία ἀντίσταση κατὰ τῆς ψευτιᾶς και τῆς ρουτίνας. Ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸ γκαρσόνι.

(Ἀκολουθεῖ)

ALEX. STEINMETZ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ. —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί θὰ μετανιώσεις
σάν τῆς ἀγάπης τὸ κακὸ
μέσ' στὴν καρδιά σου νιώσεις.

..

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί φωτιά θ' ἀνάψω
στὸ στήθος τὸ παρθενικὸ
μιὰν ὑπαρξὴ νὰ κάψω.

..

Ἄ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί θὰ μὲ μισήσεις
ποὺ τῆς ἀγάπης τὸν καημὸ
θὰ κάνω νὰ γνωρίσεις.

..

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Εἶσαι πολὺ μικρόκι
και τῆς ἀγάπης τὸ πιότὸ
πικρὸ 'ναι σὰ φαρμάκι !